Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26271
Copyright: Admont, Benediktinerstift

pes sensu concupiscentie carens damno inutilis est. in
quē pene causa ñ indicet. Sed quia diuisa inuicē mē
bra corp̄ tam̄ unū sumus abicere a nob̄ ul̄ potī eruere
ꝓpinquitates carissimoꝝ nominū admoneū̄. similis
aliq̄d tale certamī ne in consortiū cōmunis cōr de fa
miliaritate uenuam̄. recti utilib̄. & maxime necessariis
tamq̄. oculi & pedis membris carentes. quā usq; in socie
tatem gehenne uiciose ꝓpinquitatis teneam̄ affectu. Esset
autē abscisio membroꝝ utilis. si & cordis ēē posset exsectio.
Cum enī concupiscentie efficientie comparet. dāpnū
corpis ociosum est. relicto uoluntatis instinctu. Dictū
est autē. Quicumq; dimiserit uxorem suā. det illi libellū
repudii. Equitatem in omīs concilians manere maxime
in coniugioꝝ pace precepit. legi addens plura nichil demēs.
Nec sane ꝓfectus argui potest. Iam enī lex libertatē dandi
repudii ex libelli auctoritate tribuisset. nē marito fide
euglica ñ solum uoluntatē pacis induit. uerū etiā
teatū coacte in adultriū uxoris imposuit. si alū ex dis
cessionis necessitate nubenda sit. nullā aliam causam
desinendi a coniugio pscribens. quā que uirū pstitu
te uxoris societate polluereret. Iterū adulteris. qa dic
tū ē antiq̄s. Non puurabis & reliq̄. Lex penam posue
rat puuro. ut fraudulentiam mentiū sacramenti re
ligio continueret. simulq; rudis atq; insolens frequentē
de suo mentionē haberet familiaritate uitandi.